

פרשת שבוע עפ"י השפט אמרת

מג' תְּנִינָה וְעַמְּדָה?

[תרכ"ב]

זיהול ופרשנות שקלים

ענין הכהילה למצוות שבת' כי בשבת מתאותין ברוזא דאחר' הינו להיות רבוק בשורש החיות. וכתיב' אשר צוה ה' לעשו. והקשוי' כי בשבת אין מעשה. אך הפירוש הוא על ידי שמירת שבת נמשך מעשה ימות החול אחר השבת שעל ידי השבת יש עלייה לכל ימי המעשה והוא תיקון המעשה בגיל. ובודאי צריך להיות כל המעשים רק לתכלית הנקדוה שננתעל להשם יתברך. וזהו שנאמר (שמות ל. יב-יא) כי תsha את ראש בני ישראל כי זה יתנו לך. כי בראש ושביל האדים צריך להיות מנושא להשם יתברך ובשידוע שכל החיות ממנו יתברך וחושב תמיד איך לעשות רצונו ולחתדבך בו. על ידי זה נמשך אחר הראש וההמחלת.

¹ י' Yokhal moshe aot kol yadot bni yisrael vayomer alhem alos la
הברבריט אשר צוה ה' לעשׂת אוכם. שות ימיט תעשה
מללאכה בזים השביעי יהה לכם קדש שבת שבעון לה"
שנותיה לה' א-ג)

פרק שקלים

ו. זהו שכחוב עלי השקלים ועל הכלאים שלא יתרפסת לחוץ. אפשר שמעתי גם זה ממנו. והשקלים היה תיקון לאחטא העגל^י כי בשנת עורר רצון פנימי בוגל נדחה הכל. בעניין ואפילו מחייב של ברזיל אינה מפסקת^ט ובכתוב (שהיש.ח.) שימני בחותםכו. וכן בכל שנה וכותיב במדרש^ט כשורין פרשות שקליםכו. ובאים מתעורר רצון פנימי למסור הכל להשם יתברך רק על ידי שאין לנו בית המקדש בעוננותינו הרבים. ממילא נתעורר אהבת ה' לישראל וכיולין לשוב בתשובה מתווך שמחה. וניסן ראש השנה לחדרים הוא בחינת התחרשות שבא על ידי שמחה ואהבה להשם יתברך;

⁸ "דאמר רבי חזשע בן לוי אפלל מוציאה של ברזל אינה מפלחת בן ישראל לאביהם שבשמיט" (פסחים פה ע'ב). סותה לח ע'ב).

ג' ... אל הקב"ה וחיר בשם שאחוה עוזר עבשו ונוץ להם פרשת שקלים ואותה זקופה את ריאשן, אך בכל שנה ושנה שקדוראן אוחזה לפניו כאלול את עמוד שם באחותה שעזה וחוקת את ריאשן, נגניה ממנה שקדורא בענין יזרדר הד' אל משה לאמר כי תשא את ריאשן, שא את ריאש לא אמרה, אלא כי ש"ז (ווערטער געט טוועזען)

73% > 2000, 55% > 2010.

תרל"א

באחד באדר ממשמעין על השקלים.^ו
למה באדר. ויראה שהוא זמן
תשובה במו אלול סוף השנה. כי גם ב涅ינן
ראש השנה^ז. ובאחד תשובה מהבהה. לכר
מרבין בשמחה^ח. שנתעורר רצון ונדיות
בכל איש מישראל. וזהו שבתובם ממשמעין
כז'. שה ענן השקלים לעוד נדיות
ישראל כי בודאי אין רצון ה' במחצית
השקל. רק בחתערורתו רצון פיני שבן
ישראל לאביהם שבשמים. כי יש בכל איש
ישראל נקודה פנימית בלתי לה' לדודו. וכן
הgid אא"ז מו"ר צולח"ה^ט על פסוק (שה"ש)^ז
ט מה יפו פערן בנעלים בת נדי בתו של
아버지ם אבינו ע"ה^ט. שהוא הנדיות
шибישראל וצריך מגען שלא חתפסת
האהבה לחוץ. כי באוהבה צריך לשמורה

ו יותר עברך
ו מה יפו פעמיך בועלט בת נוריך - מה יפו פעמוותיך של
ישראל בשעה שעליך לרגל, בית נוריך - בוט ש לאברהם
אביון שנגרא נוריך (סוכה מס עזב; חגיגא ג עא').

⁷ תגוזמא כי תשא, ב.

174 प्राचीन ग्रन्थ

תירץ שעל ידי שהיתרונו היה הנדיבות בני ישראל. שילם הקב"ה להם שברים וככל היתרונו גם כן במלאת החמשון ע"ש דברי פי הכם חן. ולפי דברנו פרשנו כי על ידי זה שמנעו עצם אחר כך מהריביו ברכתייך יוכלא העם. על ידי זה תיקנו ואות היתרונו שלא נתקלקל הנדבה על ידי התפשטות בני".

ו. שמעתי מאא"ז מ"ר ז"ל פירוש
הפטוק שהש"ב מה יפו בעמיך בוגלים בת
נדיב ופדרש כי נידיבות הרצון צדיק מגעל
ושמירה שלא. יתפשט הרען והחישק
לדברים אחרים בו. וזה פירוש המשנה⁴
משמעותם על השקדים ועל הכלאים שלא
יתערבו רצונות אחרים לרען הנדרשה. וגם
פירוש בלאים כמו יבלא העם כי שהוא
בחינת חומנעה שיש גם כן במצוות הנדרשה
כנ"ל וזה שבתוול (שם ל, ט) העשיר לא ירכבה

[תרכ"ה]

בפסקוק (שנות לו, ה-ז) מרביטים העם להבייה כו' ויצו משה כו' ויכלآل העם מהבייה. יש להבהיר ממה זה הארכיות בתורה בענין זה, ונראה כי נראה העיציקים והחכמים כי נטפשות ההתנגדויות ייתור מהဟרואי. וחושנו שלא יהיה עוד ברצנן אמרת שם שםים. כי הכל חולך אחר הרצנן לשם שםים. ואיתאי כי יש בכל דבר בחינת רצואו ושוב פירש על פי מה שבתווב בשם הבבשע'ת^ט לראות ט' שמכל עבדה יקבל יראיה ובושה כי בשוגרמר כל מעשיו בא לידי גבהות. אבל בשחוור באמצעות לאחורי בחשבו לפני מי הוא עומד. זה עצמו תיקון המעשה בראיין. ומשה רבינו ע"ה וחכמים שמרו מעשי בני ישראל שלא לחתער בז בנות בנים. ובספר אור החיים^י מודיק לשון היהת דים בר' והותר (שם ז). לסתורי אהדרי. והוא זיל.